

РЕШЕНИЕ

№ 23898

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Бойкинова
Адриан Янев**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **8480** по описа за **2024** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на С. О. Я.- С. срещу решение № 2936 от 20.06.2024 г. по нахд. № 4581/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 17-и състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) № 22-4332-004220/29.02.2024 г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 ЗДвП на касатора е наложена глоба в размер на 800 лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат аргументи за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт. Касаторът твърди, че решаващият съд неправилно е приел, че е налице системност на извършеното нарушение. Излага доводи, че не е установено по категоричен начин авторството на нарушенията, за които са издадени електронни фишове № к/5323398 от 31.10.2022 г. и № к/5217475 от 31.10.2022 г. Моли съда да отмени оспореното решение и потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ е подал писмени бележки, с които оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXI- и касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Въззивният съд е приел за установено, че на 02.06.2023 г., в 09.06 часа, в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица] към [улица] С. управлявала личния си лек автомобил "С.", с рег. [рег.номер на МПС] при ограничение на скоростта до 50 км/ч. в населено място се е движела със скорост 91 км/ч. Скоростта била фиксирана с техническо средство - мобилна система за видеоконтрол на нарушенията тип TFR1-M с № 567, фиксиращо скорост, дата, час и регистрационна табела, монтирано в служебен автомобил на МВР. След приспадане на толеранса на допустима грешка от 3% била приета скорост от 88 км/ч. Системата за видеоконтрол е вписана под № 10.02.4835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 24.02.2010 г. със срок на валидност на одобрението до 24.02.2020 г. Видно от приетия по делото протокол за последваща проверка № 1-9-23/18.05.2023 г. системата за видеоконтрол е преминала последваща периодична проверка на 18.05.2023 г. със срок на валидност на проверката до 18.05.2024 г., като към датата на заснемане на нарушението - 02.06.2023 г., е отговаряла на метрологичните изисквания съобразно нормативните стандарти.

На 22.12.2023 г. в ОПП-СДВР се явил водачът - собственик на заснетия автомобил С. О. Я.- С., която писмено декларирала, че на 02.06.2023 г. в 09.06 часа лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е бил управляван от нея. Било установено, че С. О. Я.- С. е наказвана по административен ред за извършени от нея нарушения на ЗДвП, както следва: с електронен фиш № К 5323398/06.10.2021 г., влязъл в законна сила на 31.10.2022 г. и електронен фиш № К 5217475/28.08.2021 г., влязъл в законна сила на 31.10.2022 г. Въз основа на събраните доказателства бил съставен АУАН № 069228/24.01.2024 г. срещу касатора за извършено от последната административно нарушение по чл. 21, ал. 1, вр. с чл. 182, ал. 5, вр., ал. 1, т. 4 от ЗДвП, като били описани и относимите два броя ЕФ - № К 5323398, К 5217475, влезли в сила.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено наказателно постановление № 24-4332-004220/29.02.2024 г., издадено от Началник сектор към ОПП - СДВР, с което

на касатора, на основание чл. 182, ал. 5, вр., ал. 1, т. 4 от ЗДвП са наложени административни наказания "глоба" в размер на 800 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца за описаното в АУАН нарушение.

СРС е извел извод за законосъобразност на НП по съображения, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване правото на защита на нарушителя и е спазен материалният закон, като е възприел квалификацията на нарушението като извършено в условията на системност съгласно §6, т. 62 от ДР на ЗДвП.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на въззивния съд, че е доказано извършване на нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С технически изправно и годно АТСС е заснето движение на лекия автомобил на касатора в [населено място], на [улица], като скоростта му е превишила допустимата за населено място с 38 км/ч. Собственикът на МПС е декларирал, че сам е управлявал превозното средство в момента на заснемане, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Основателно обаче е оспорването на правната квалификация на деянието. Административнонаказващият орган и въззивният съд неправилно са приели, че нарушението е извършено в условията на системност. Съгласно §6, т. 62 от ДР на ЗДвП „системно“ е нарушението, извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизането в сила на първото НП или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение. Това означава, че за да е налице „системност“, следва нарушения да са извършени в следната поредност – едно влязло в сила и три в едногодишен срок от влизането му в сила, като едногодишният срок започва да тече след като влезе в сила първият санкционен акт. Тоест, следва да е установено, че са налице три или повече извършени нарушения от санкционираното лице в едногодишен срок от датата на влизане в сила на първото издадено НП или първия издаден електронен фиш. В случая процесното нарушение е от 02.06.2023 г. и е в едногодишния срок от влизане в сила на цитираните в НП електронни фишове, влезли в сила на 31.10.2022 г. Двата електронни фиша са влезли в сила на една и съща дата – 31.10.2022 г., и от този момент е започнал да тече едногодишният срок, в който е извършено процесното нарушение (не следва да се взема някое от нарушенията по тези два ЕФ, тъй като и двете предхождат влизането на същите). Нарушението, предмет на настоящото производство, се явява извършено за първи, а не за трети път от влизане в сила на предходен санкционен акт за същото по вид нарушение. Това означава, че нарушението не е системно по смисъла на §6, т. 62 от ДР на ЗДвП и санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП е неприложима. Предвид изложеното, съдът намира, че е налице повторност по см. на §6, т. 33 от ДР на ЗДвП, а не системност.

Предвид обстоятелството, че нарушението е несъмнено извършено, касационният състав приема, че са налице предпоставки за преквалифициране на установеното нарушение, което обаче не е в правомощията на касационната инстанция.

В съответствие със задължителните указания, съдържащи се в т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т.д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия, в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени

решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. В мотивите на цитираното тълкувателно решение, ОСС, I и II колегия, е изразило становище, че това е така, тъй като подведеният под административнонаказателна отговорност субект трябва да разполага в касационното производство с възможност за защита не само срещу съставомерните факти, установени от административнонаказващия орган, но и срещу тяхната правна квалификация, независимо дали тя е дадена от административнонаказващия орган или за първи път от районния съд. С такова правомощие разполага въззивната инстанция по аргумент от същото тълкувателно решение (т. 1), а и според вече изричната уредба в ЗАНН – чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 ЗАНН. При еднородност на фактите и обстоятелствата по нарушението и наличие на обвинение за такова нарушение, първостепенният съд има правомощие да измени НП като се преквалифицира нарушението като извършено без квалифициращия му признак „системно“, като в съответствие с това се приложи закон за по-леко наказуемото нарушение – санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, относима в настоящия случай, с оглед установения размер на превишението на скоростта.

Като е потвърдил изцяло оспореното пред него НП и не е упражнил правомощието си по чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 от ЗАНН при наличието на основания за това, районният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което обуславя отмяната на обжалваното решение като неправилно и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция.

При новото разглеждане на делото районният съд следва да извърши нова преценка за приложимия материален закон, като даде правилната правна квалификация на нарушението и определи съответстващата санкционна разпоредба.

По претенциите на страните за разноси, в т.ч. и за настоящата инстанция, съгласно чл. 226, ал. 3 АПК, следва да се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 224 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXI касационен състав

РЕШИ :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 2936 от 20.06.2024 г. по нахд. № 4581/2024 г. по описа на СРС, НО, 17-и състав

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: